

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste

15. JANUAR 1936

8. ARGANG

Jubileum på misjonsfeltet i Argentina.

Den 11. august 1935 kunde br. Berger N. Johnsen feire 25 års jubileum som misjonær i Argentina. 25 år i det, for en nordmann, vansklig klima er en meget lang tid og en misjonærars arbeide krever en mann helt. Br. Johnsen har da også fått føle hvad det vil si å være syk og plaget av tropesykdommer. Ofte har bilforholdene vært vanskelige og lokalene for små og usunde. Kveld etter kveld måtte han tale i lokaler hvor luften var kvelende og heten utholdelig. På reiser i dette lite civiliserte land med primitive forhold og sitt vekslende klima, hvor dagen kan være stekkende varm og natten kald, er det meget vanskelig å undgå sykdomme. Den ene sykdom efter den annen har da også herjet både ham og hans familie. Han skrev selv engang, at det var et under han enda var i live. Når han nu kan skrive om, at han er frisk og kan stå i med arbeide er det intet mindre enn et under. Det er en jubileums gave til ham fra himmelenes Gud — den beste han kunde få.

Berger N. Johnsen er født på Ekeland pr. Stabæ 13. februar 1888. Hans foreldre var Bernt og Bendixen Johnsen. De var troende frikirke-folk og ble viet av pastor Paul Wettergren, som var forstander i Frikirken i Arendal den gang. Det var vekkelse i disse trakter ved pastor Wettergren. Berger Johnsen færer død, men hans mor lever og er nu 72 år.

25 år siden Berger N. Johnsen begynte arbeidet i Argentina. Han behøver en bil.

Han blev frelst våren 1905 og reiste året etter til Amerika hvor han fikk sitt misjonskald. Kom hjem med pasketid 1910 og reiste til Buenos Aires i juli måned samme år. Blev først med i en kana- disk misjonsvirksomhet. Han hadde lagt sig op en del penge i Amerika og reiste ut på egen resiko og ved egne midler. Etter å ha virket en tid sammen med kandlerne reiste han til provinsen Salta, hvor han kjøpte tomt til misjonsstasjon og nu virker.

Hans hustru er svensk misjonær fra Stockholm. Hennes pikemann var Hedvig Berg. Hun kom til Argentina sammen med flere svenske misjonærer og blev der gift med br. Johnsen. Hun er 43 år. De har 3 barn, to piker og en gutt. Deres navn er: Miriam, Debora og Benjamin. Den eldste er 14 år, den nestelste 12 år og Benjamin 10 år.

I følgende brev forteller han om sitt nye lokale, jubileumsfesten og om behovet av bil m.m.

Embarcacion F. C. C. N. A.
Nov. 30. 1935.

Takk for pengene, sendt ved min kasserer. Herrens nåde er stor over oss og hans miskunnhet overskygger oss. Jeg for min del er frisk nu og er blitt så tykk og fet. Tenk så meget syk som jeg har været. Det er nu rart å

være frisk og kan stå i med alt, når sagt. Meg har det også vært å stå i med, især med bygget av det nye lokale. Det har gått, men ikke uten megen moe. Det ser ut som satan har gjort alt som står i hans makt for å hindre oss i å få det ferdig. Vi har flyttet inn i det for mange måneder siden, men det mangler meget på at det er ferdig. Arbeidshjelp er ikke å oppdrive, for her bygges så voldsomt overalt. Men håper Herren hjelper oss,

for jeg klarer ikke meget i denne varmen. Jeg arbeider jo litt, men

Nyeste foto av fam. Johnsen.

lokalet er stort 15x10 meter, det vil si 150 kvadratmeter. Det er 7 meter høyt. Hadde tenkt å gjort det lavere, men så syntes jeg det var best å gjøre det høyt for å få luft nok. Vel, det har gått bra. Selv vet jeg ikke hvor alt har kommet fra. Vi gjorde jo et stort dåbsbaseng også, støpt av cement. Vi har luft nok nu og takket pålagt og masser av folk på møtene i lokalet. Det er ikke for stort for om kveldene er det stappende fullt. Luften blir føl endog det er en helt åpen vegg. Men varmen er også grusom.

25 år har nu Berger Johnsen virket i evangeliet tjenesten i Argentina. Han har vært med og sett den store forandring som

Den gamle misjonsstasjon.

Idag er den just noe forferdelig, men Gud som var med de 3 menn i ovnen er med oss her i denne solovn, som vi blir stekt i. Her er det mange anledninger for evangeliet nu blandt indianerne. Må Gud gi oss nåde og kraft til å vandre hans vei, så alle får høre. Men veiene er lange, hundrede av kilometer. Det trenges mange evangelister til arbeidet. Ja, den tid skulde nok snart være, at man trengte en bil også. Nu blir det bygget broer over elvene og da kan man jo komme langt. Alle elvene går parallelt og man kan nesten komme hvor man vil når alle broene er ferdige.

Den 11. august hadde jeg 25 års jubileum i mitt arbeide i Argentina og menigheten holdt fest for meg, og det vanket mange gaver fra menigheten. Gavene var både nytte, gilde og av verdi. Må Herren velsigne alle disse sjelen som er ført til Jesus. Det er ikke uten kamp og moe, men seieren har vært stor i Jesu navn. Her har også vært moe, særlig med argentinerne. De synes å være grodd mere fast i synd og egenwilje og selvtildredhet enn indianerne, så de blir liggende etter og det gjør dem harniske og selvgoede i all sin elendigheit.

O, hvor det er varmt her nu! Broderhilsen

Berger N. Johnsen.

rovere herjet og misjonærerne er på flukt, leser vi i dagavisene. Må Gud hjelpe dem i denne urolige tid.

Jesus alene.

En mann var på besøk hos en venn som var en varm beundrer av Spurgeon og roste ham meget. «Jeg har aldri hørt ham», sa den fremmede; «men næste søndag vil jeg gå og høre ham». Han gikk og kom tilbake til sin venn. Denne spurte forventningsfullt: «Nå, hvad synes du om Spurgeon?» «Ingenting. Det eneste jeg kan tenke på er den frelse som han fremstillet for oss».

Aldri har en predikant fått en større erkjennelse.

En del av forsamlingen i Embarcation.

Teater og kristendom.

Som bekjent har den kjente Oxfordforsker Ronald Fangen skrevet et «kristent» skuespill som er blitt oppført på teatret.

I den anledning har det vært skrevet for og imot dette. Av innlegg som har betydning er fra Trine Bull i dagbladet «Dagen». Hun selv måtte slutte med teaterlivet etter at hun blev omvendt og

kan heller ikke godkjenne Ronald Fangens teaterstykke. Hun skriver:

«Den gang jeg ga mig over til Gud og fikk syndernes forlate, fikk jeg barnekår hos Gud. Guds And tok sin bolig i mig. Hvis jeg nu som et Guds barn skulle spille en rolle i et stykke — det vært religiøst eller lettsindig — måtte jeg gå inn i rollens ånd, bli et annet individ. Ikke bare i de ytterste: smink, drakt etc., men mitt andre måtte bli rollens. Guds ånd måtte vike for forfatterens ånd.

Hvordan gikk det så, hvis jeg som en omvendt kristen skulle spille «den uomvendte» i Ronald Fangens stykke? Da måtte jeg by mine lemmer frem til syndens

forsør, leve i synden, altså forkaste Guds And. Og hvis jeg skulde spille en kristen? Det ville være avskyelig en gang, enn si prøve etter prøve, etter at aftalen å frembe Ronald Fangens utenadlærte bønner — det vilde være å forkaste Guds And til fordel for Ronald Fangens ånd.

Jeg har ikke fått fred før jeg har skrevet disse linjer.

Oslo 2. desember 1935.

Trine Bull.

Dette er en tale vi som kristne forstår og takker Gud for. La teater være teater og kristendom være kristendom. Det var med glede vi leste om Ronald Fangens omvendelse og gleden vilde bli en-

da større om han gikk den veien som de hellige har gått før, Bibelens vei. Teatret er for verden og bibelen for de omvendte.

En umenneskelig tremgang.

Fler ganger har italienske flyvemaskiner overfallt Røde Kors ambulanser. Amerikansk, svensk og nu sist en egyptisk ambulansse er blitt bombardert. Mange mennesker er ved disse umenneskelige overfall såret og en svensk sykepleier, en misjonær, blev drept.

Uro på misjonsfeltet i China.

Atter meldes det om forfærgelose mot de kristne i China. På Det norske Misjonsforbunds felt har

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonenes tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen. Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Rosten», Sarpsborg.

Abonnementpris er: I høstaa 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og kr. 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonene. Adresseforandringer, skriftlig opgjelles og betalinger skjer til ovenstående adr.

Misjons-Rosten 1936.

At bladets lesestof i år vil bli allsidig og til trost, velsignelse og lerdom har vi god grunn til å vente. Vi er lovet regelmessige bidrag fra misjonsmarken, fra virksomheten her hjemme og oppbyggelig stoff fra kjente forfattere på det kristelige område. Vi vil også forsøke å bringe smånotiser om ting av interesse under rubriken «Saks og penns».

Vi vil være takknemlig for kortte beretninger fra lesekretsen om oplevelser med Gud, helbredelser osv. Naturligvis venter vi at predikanter og misjonskassere, som har en god hjelp i sitt arbeid, det av «Rosten», sender oss stoff av interesse.

Fremfor alt: Bed for oss.

Kontingensten.

Det er interessant å se de mange trofaste abonnenter som år etter år regelmessig sender inn sin kontingensten. Det er av uhøy stor betydning for bladets drift at så skjer og vi er meget takknemlig og glade for det.

Det er også flere som skylder for både 1935 og lengere dessverre og endel av dem blev stoppet ved årsskiftet. Vi venter å få beløpene inn snarest mulig.

Abonnementet er bindende til opsigelse foreligger.

Rettelse.

Serkal ker.

I mitt sykke om «Serkal ker» bedes tilføjet i siste avsnitt: «menighet eller samfund», altså således:

Jeg synes å høre den storm av protester der møter mig ved fremholdelsen av dette emne, men de gjør intet, det er blitt lagt på mitt hjerte og hvad jeg her skriver, er ikke for å kritisere eller rive ned på noen menighet eller samfund osv.

Arendal, 6. januar 1936.

Broderhilsen

Nils Blom-Bakke.

En skamplott på de kristne land.

Som før nevnt blev de svenske misjonærer utvist fra italiensk Somaliland. De er nu kommet hjem og en av de kvinnelige misjonærer har til «Svenska Morgenbladets» fortalt om hvordan elevene på misjonens skole i Ioniti ble behandlet:

«Det var hjerterkjærende å se da den italienske embedsmann lot barna stille op i skolen og siden gav ordre om hvor de skulde føres hen. Italienerne påstod at de ikke kunne ta hånd om så hjem, hvor vi kjente Guds velbe-

mange barn her opp i Ioniti, hvorfor pikene skalde føres til Mogadisco (ved kysten) — formodentlig til den katolske misjon der — og 17 av guttene stuvdes som buskap inn i en lastebil for å føres til Chismao (en annen kystby). — — —

To unge piker på stasjonen skulde om kort tid ha holdt bryllup. Den ene av dem skulde forresten gifte seg med en av lærerne ved skolen. Ved fordelingen av den innfødte bestemte italienerne at disse skulle føres ned til Chismao, hvilket for misjonene var det samme som at de skulle stilles til troppens forloining. Dette benektedes riktignok. Men da lærer-ungdommen bekymret

spørte vedkommende embedsmann om hva som skulle skje, fikk han til svaret at det ble bestemt når svennene var reist. Likeledes ville man ha meg et rede på hvem so mvar lærene og predikanter, for de skulle nu få annet å gjøre. Formodentlig kommer man nu til å seke å true og lokke dem til å bli katolikker.

Da innfødte kristne var fortyllet til misjonærene reiste. Noen av dem kom og vilde si farvel ved avreisen, men de blev straks sendt hjem av myndighetene. De kan ikke samles til møter, ikke engang til andakt. Vil de lese sin kveldsbønn, må de gjøre det hver for sig.

På vei til Kina.

Reisebrev fra søstrene Inger og Christofa

Ombord på dampskibet «Georgic»

den 13/12 1935.

Jeg vil forkynne Herrens gjerninger, for jeg vil komme din under ihop fra forums tids.

Salmen 77, 12.

Jeg er takknemlig til Herren at han tok meg ut til å forkynne hans underfulle gjerninger i China's mektige rike.

Den 16. nov. 1935 forlot jeg mitt hjemsted Holmestrand med China som mål. Det var mange underlige følelser som gjorde sig gjeldende ved å si farvel til alle sine kjære og kjente i sin fødeby. Men når Herren kaller må vi gå. Det haster med buskapet for Jesus kommer. Fra Holmestrand besøkte vi forskjellige steder rundt omkring i Oslofjorden, dernest var det Drammen, Oslo og vårt siste sted i Norge var Sarpsborg. Det var underlig å se de siste glimt av vårt kjære fedreland for vi drog over den svenske grense.

Vi hadde en skjønn tur gjennom Sverige like til København i Danmark. Kun 3 dage var vi i København. Her møtte vi varme troende venner som tok kjærlig imot oss og ønsket oss velkommen til Danmark. Jeg kjente at her var det et godt soskendeforhold til alt Guds folk og det gjorde meg inderlig godt. København er en meget vakker by og jeg fikk et godt inntrykk av byen i dens helhet.

Så bar det avsted til neste sted — England. Vi reiste med lyntog fra København til Estbjergr og det var en voldsom fart dette tog hadde. På 4 timer var vi fremme i Esberg. Aldeles storslagent. Her tok vi båt like til Uanwick i England. På grunn av tåken ble båten forsinket i flere timer, men så gikk vi inn for Herren i bånn og rett snart etter lettet tåken og skibet kunne gå til land. Det lønnar sig å bringe alt i bånn til Herren, han hører våre rop. Vi ankom til Harwick kl. 12 om natten og her tok vi tog til London. Etter et nytt land for oss. Her i London møtte en familie av søster Christofa oss, br. Riisnes, hvor vi var invitert som deres gjester de få dagene vi skulle oppholde oss der. De bodde på et sted som het «Stratford» i Øst-London, så vi måtte etter ta toget dit hvor de bodde. Her traff vi et helt igjennem godt troende

sykehjem, som vi i Jesu navn har tent å opprette. Vi ser her en tilham som sier: «Mig hører selvet og gullet til».

Sender så vår hjerteligste hilsend til alle våre kjære og kjente og alle trofaste misjonsvenner som står bak oss i arbeidet. Det er juveler vi alle samler inn for Jesus. Arbeidsdagen herefter er kort, men la oss holde ut mens det ennu er dag. Snart kommer lønnsdagen for alt Guds folk. Og hvad du sådde her, får du høste en dag. Gud storlig velsigne er alle!

Guds banner over oss
er kjærlighet.

Hjertelig fredshilsen, deres for kinesernes frelse

søster Christofa Brundtland

og søster Inger Frellumstad.

Førstegrodene i Lantsun.

Fir unge kinesiske menn var de første som ble frelst i byen Lantsun, Shansi provins.

Deres hensikt var å stjele den aften, men grepset av evangeliet, glemt de det hele. Et par dager etter kom de for å gi sitt hjerte til Jesus. De ble overvært lykkelige og de merket på sig selv en stor forandring. De gikk også for å si sykhuset hvor han lå. Sydommen hadde lammet ham ikke kunde tale. Det enes han kunde være var den ene han Lægen kunde ikke gi noe håp. Men daiger vilde han være da Men det var en ting som gjos mig urolig, det var uvissheten om sin sønn var frelst.

Jeg fikk bud om at min elste sonn var syk. Jeg skyndte til sykehuset hvor han lå. Sydommen hadde lammet ham ikke kunde tale. Det enes han kunde være var den ene han Lægen kunde ikke gi noe håp. Men daiger vilde han være da Men det var en ting som gjos mig urolig, det var uvissheten om sin sønn var frelst.

Jeg sa til ham: Har du fr med Gud, så trykk min hånd. Han trykta min hånd. Jeg spurte o

det samme igjen og fikk etter varmt håndtrykk til svar. Jeg jeg var ennu ikke viss i mitt sin

En natt da jeg satt hos han det var den siste natt han levde begynte jeg å hviske ordet Jesu i hans øre, og for hver gang han hørte ordet lyste hans ansikt ay et gledesskinn. Jeg forstod min sonn var lykkelig og skukke gjennom frelst.

Jeg sa til ham: Har du fr med Gud, så trykk min hånd. Han trykta min hånd. Jeg spurte o

det samme igjen og fikk etter varmt håndtrykk til svar. Jeg jeg var ennu ikke viss i mitt sin

En natt da jeg satt hos han det var den siste natt han levde begynte jeg å hviske ordet Jesu i hans øre, og for hver gang han hørte ordet lyste hans ansikt ay et gledesskinn. Jeg forstod min sonn var lykkelig og skukke gjennom frelst.

Min sonn var dod. Jeg gikk hjem i natten. Jeg satte mig ved skrivebordet og begynte å skrive. Om en stund var denne sangen ferdig:

Skjønneste navn som er nevnt på v jord,

Jesus, Jesus.

I det fins frelse o herlige ord,

Jesus, Jesus.

Det har mig styrket i prøvelsen da

Det har mig gledet i festsmykket sa

Det skal mig trøste i dødslodens kw

Jesus Jesus.

Når jeg har trett lagt mitt hode til

Jesus Jesus.

Og jeg er ensom med dig i mitt bo

Jesus, Jesus.

Da blir så smått alt som for syn

stort,

Da blir så lite alt det jeg har gjort,

Da får jeg se hvordan alt svinner be

Jesus, Jesus.

Gjenlydt derutfra øret vil nå,

Jesus, Jesus.

Minner fra før vil trenge sig på,

Jesus, Jesus.

Når hjertet skjeler og pulsen er ma

Øinene lukkes, omkring mig er nat

Hvisk til mig navnet som er blitt z

skatt,

Jesus, Jesus.

Hvisk det til mig når jeg trett sovs

inn,

Jesus, Jesus.

O, hvisk det etter igjen og igjen,

Jesus, Jesus.

Det skal forjage alt ondt og alt sty

Det skal borttage all uro og frykt,

I dette navn skal jeg sovne så tryg

Jesus, Jesus.

denne vår broder. Jeg har både gjennom br. og str. Sch... der, samt flere misjonærer, at vi går frem i Gud og flere sjeld blitt frelest ved hans vidnesbyrd. Herren hører bonner. «Ere va hans navn!»

Søster Christofa Et fotografi av de fire unnmenn fikk vi desverre ikke se Red.

Skjønneste navn

En av de vakreste sanger har er sangen som begynner med ovenstående ord. Den er forfattet av H. Hansen, officer i Frelsarmeene, hvorav vi har flere gode sanger. Ved et tilfelle har forfateren fortalt følgende om hvor den sangen kom til:

— Jeg fikk bud om at min elste sonn var syk. Jeg skyndte til sykehuset hvor han lå. Sydommen hadde lammet ham ikke kunde tale. Det enes han kunde være var den ene han Lægen kunde ikke gi noe håp. Men daiger vilde han være da Men det var en ting som gjos mig urolig, det var uvissheten om sin sønn var frelst.

Jeg sa til ham: Har du fr med Gud, så trykk min hånd. Han trykta min hånd. Jeg spurte o det samme igjen og fikk etter varmt håndtrykk til svar. Jeg jeg var ennu ikke viss i mitt sin

En natt da jeg satt hos han det var den siste natt han levde begynte jeg å hviske ordet Jesu i hans øre, og for hver gang han hørte ordet lyste hans ansikt ay et gledesskinn. Jeg forstod min sonn var lykkelig og skukke gjennom frelst.

Min sonn var dod. Jeg gikk hjem i natten. Jeg satte mig ved skrivebordet og begynte å skrive. Om en stund var denne sangen ferdig:

Skjønneste navn som er nevnt på v jord,

Jesus, Jesus.

I det fins frelse o herlige ord,

Jesus, Jesus.

Det har mig styrket i prøvelsen da

Det har mig gledet i festsmykket sa

Det skal mig trøste i dødslodens kw

Jesus Jesus.

Når jeg har trett lagt mitt hode til

Jesus Jesus.

Og jeg er ensom med dig i mitt bo

Jesus, Jesus.

Da blir så smått alt som for syn

stort,

Da blir så lite alt det jeg har gjort,

Da får jeg se hvordan alt svinner be

Jesus, Jesus.

Gjenlydt derutfra øret vil nå,

Jesus, Jesus.

Minner fra før vil trenge sig på,

Jesus, Jesus.

Når hjertet skjeler og pulsen er ma

Øinene lukkes, omkring mig er nat

Hvisk til mig navnet som er blitt z

skatt,

Jesus, Jesus.

Hvisk det til mig når jeg trett sovs

inn,

Jesus, Jesus.

O, hvisk det etter igjen og igjen,

Jesus, Jesus.

Det skal forjage alt ondt og alt sty

Det skal borttage all uro og frykt,

I dette navn skal jeg sovne så tryg

Jesus, Jesus.

SPR
10 års
Karmel
2. jule
velvik.
Dagen
formiddag
Underte
møtet m
og etter
H. Hansen,
Gamst
stanset
folg mi
heter at
Jesus. B
Volden
far og d
dåpens
vandre
Fester
en høit
Folket
blev stu
net fest
10–13
sa, at d
overskr
de bli
Herren
venner. M
på. M
dette
derteg
stanset
Guds
fra Sa
te at
Gud;
Aarsake
18 for
vaert i
haddet
vare
Andre
for de
med d
komme
des er
hjerte
sks
for al
Gud f
gikk
uten
vansle
over
hvilte
forsa
frelest
mere
blev
av d
nytt
sig f
Bra
gendi

Vi sa
og ta
Vår
han
Som

Se o
Se Se
I m
Han
Da

Leff
O, l
som

SPREDTE FELTER

16 års fest på
Karmel, Svelvik.

2. juledag var det jubileum i svelvik. Det var da 10 år siden de frie venners lokale ble innstiftet.

Dagen ble feiert med dåp på formiddagen og fest om kvelden. Undertegnede åpnet formiddagsmøtet med å lese Joh. 3, 1-17, og etter bønnemøtet talte Oscar Gamst fra Matt. 4, 18-22. Han stanset særlig ved de to ordene: følg mig, og betonet nødvendigheten av å forlate alt og følge Jesus. Etterpå foretok Ragnvald Volden døphandslenget. Det var far og datter som sammen gikk i døpemalet grav for så å oppstå og vandre med Jesus i et nytt levnet.

Festen på ettermiddagen blev en heitidsstund av de sjeldne. Folket strommet inn, så lokalalet blev stuvende fullt. R. Volden åpnet festen med å lese 1. Sam. b. 7, 10-13 og Rom. 8, 31-39. Han sa, at om der skulde settes en overskrift over disse 10 år måtte de bli Samuels ord: Hittil har Herren hjulpet. Venner kommer, venner går, men Gud er den samme. På mennesker blir man skuffet, men aldri på Gud. Stormene har vært mange, men vi kan glemma meie som forbifarende vanne. Efter bønnemøtet talte undertegnede fra Jud. 17-21 og stanset særlig ved: å holde sig Guds kjerlighet. Så talte Gamst fra Salm. 103, 1-14. Han nevnte at ikke alle mennesker lover Gud; ikke engang alle freste. Arsaken er, at de har glemt hvad Gud har gjort mot dem. I Salm. 18 forteller David at han hadde vært i store trengsler, men så hadde Herren fridd ham ut. Det var årsaken til hans lovsang. Andre igjen kan ikke love Gud, for det er noe som skiller mellom dem og ham. De er, til Israel, kommet på fremmed grunn. Således er det mange med utilgivlige hjarter og disse blir igjen når Jesus kommer. Men det er mulig for alle å komme inn i lovsangen. Gud forlater all vår synd. Siden gikk vidnesbyrden slag i slag uten pauser, og det var meget vanskelig å få bratt av og gått over til ettermøtet. Guds ånd hvilte maktig over denne store forsamlings og omtrent alle de freste gav tilkjenne at de ønsket mere av Gud. Bønnemøtet til slutt blev da et av de sjeldne. Mange av de freste innviet sitt liv på nyt til Jesus, og 2 sjeler beidte sig for Gud.

Broder Gamst skrev også følgende sang i anledning av festen:

Vi samles nu til tiårs-festen,
og takker Gud for år som svant.
Vår Freiser selv er hedersgjesten,
han våre hjarter sammen bandt.
/: Takk din Gud :/
Som gav kraft å holde ut.

Se op, se op, nu kjære sosken.
Se hvor Guds trofasthet er stor.
I mange år han hjalp og trøstet.
Han løftet åpen opp fra fjord.
/: Han var nær :/
Da alt sviktet var han her.

Left op, left op ditt troes øle.
O, kan du se Guds kjerlighet,
som dig utvalgte se, se neie.

Han dir utvalgte i mitt sted
/: A bringe bud :/
om en kjerlig trofast Gud.

Tillykke alle sunken kjære,
Tillykke du som trofast stod
Premad til kamp, sok Herrens are.
Treng inn til Gud, han gir mot.
/: Bed til Gud :/
Han gir kraft å holde ut.

Så stå da fast i troens kampe
Stå stett om fienden er hård.
Hav lys og olje på din lampe
Ved Jesus Krist du seiren får.
/: Bed til Gud :/
Han gir kraft å holde ut.

Sårt er vårt arbeid slutt hermed
Vi foren hjem, all strid er endt.
Vi vil ei klage men blott bede
O. Herre bruk oss — hjem oss best.
Jesus kjer :/
Fyll oss, bruk oss. Vi dig ber.

Det er blitt en del bevegelse på
disse kanter nu. Både i Svelvik og
Asheim samles det fullt hus til
motene, og mange har boyd sig på
begge steder. Guds sak går frem
tross djevelens anslag. Jesus har
en gang for altid seiret, og hans
sier er vår seier.
R. Dammen.

Fra arbeidsfeltet i Kina og Afrika.

Brev fra Fjelds og st. Østereng.

Pai Hsiang Hsien, Hopei N. Kina
Desbr. 6. 1935.

Kjære misjonsvenner.
Fred i Kristus Jesus!

«De sagtmodige skal arve landet og glede sig ved megen fred». Tiden fremover i høst har gått nokså fort fra oss, og det er nesten som man ikke vil tro, at man allerede er kommet inn i den siste måned av dette år.

Herren har holdt sin hånd om oss, og når vi ser tilbake så priser vi hans navn for alle hans velgjerninger. «Han som metter din sjel med det som godt er», lar oss også få nytte av sine velsignelser i vår gjerning.

Bibelklassen i høst, samt vårt dagers hostmøte den 16. og 17. november var oss alle til velsignelse. Søstrene fra Yuansihsin, Derum og Karlsen, gledet oss og folket her med sine budskaper. Metene bragte oss velsignelser fra Gud så vi kunde prisne hans navn for hvad Jesus har gjort for oss at vi får nåde til å være hans tempel som han selv vil bo og virke i. Gud være takk for din hyl og skrik, da moren er troende, men hvor hun hukket og gråt.

Begravelser her er meget primitive. Graven graves med et litte rum inn på den ene side, så stort at legemet går inn der. Det brukes istedet for kiste, så ikke jorden blir kastet rett ned på legemet.

Den lille var inntullet i et lite gammelt kledde, med en gammel blå filje over hodet. Jeg angret

på at jeg ikke husket på å ta et

hvit stykke til med. Det hadde

jo vært litt hyggeligere. Men det

kunne jo ikke gjøres noe ved nu.

Av mangel på en gressmatte blev barnet lagt ned i sitt lille kammer på et gjeteskin.

Vi hadde så en god stund. Guds

ord ble talt og de som hadde

mett frem blev også minnet om

evighetens alvor og at der er et

liv bak død og grav. Salig da den

som har sin sak klar når kallet

kommer.

Det var særskilt alvorlig å stå

ved disse 2 barnegrave, og man-

ge var nok grep av stundens al-

vor. Vi avsluttet med bønn og

sang. Disse 2 små hviler nu til

ansikket lyder og de døde skal

opstå. Måtte Herren Gud få styrke

den sørgerende mor og gi henne

megen nåde til å overlate sig

helt i Gud Faders hender. Han

tar aldri feil, alt skal tjene dem

tilgode som elsker Gud.

Tilslett vil jeg få sende en kjær

hilsen til alle «Røstens» lesere.

Det er i sannhet alvorlige tider

vi lever i, måtte Herren gjøre oss

bedende og gi stor styrke til le-

gen og sjel, så mange kan vin-

nes for Jesus i disse siste dage.

Et velsignet nytt år med me-

gen seier i liv og virke tilønskes

alle «Røstens» lesere.

Sann storhet.

Si det tid å aspirere

etter ledet nu å bli,

trakte etter makt og ære,

å ha noen ting å si?

Si det tid? jeg speru bare,

stadig krets om sitt «jeg»,

tusener av sjeler synker,

vandrer på den brede vei!

Biblens enkle, klare lære,

om hvad stort og edelt er,

er så like til og lettest,

at notesskall den bar:

Den blant eder stor vil være

han skal være alles trell,

den som evig liv vil finne,

stadig miste må sig selv.

Verden venter på en Paulus,

på en Peter, Jakob med.

Dei rette lære hadde,

men de hadde noe mer:

For de ikke bare lært

hvem som rett og sannhet har,

de i livet selv beviste:

doden virksom i dem var.

Trette sjeler håpløst synker,

dy'pre ned i synd og last.

hører du ei ropet broder,

skynd dig, redd dem nu i hast.

Vis dem veien ved å gå den.

Hist i himlen du skal sør,

lennen fra; O skjønne dag!

Skien 15/10-35.

W. Holm.

Glimt

fra Palestina.

Det hebraiske sprøgs renesanse.

Isaac Grünbau, som leder emigrasjonsdepartementet innen Jewish Agency, meddeler, at jøder som ønsker å emigrere fra Polen til Palistina, først vil få innreisetillatelse når de behersker det hebraiske sproget. Denne bestemmelseren trenges i kraft fra april 1936.

Han uttalte i tilknytning hertil følgende:

«Vi har ikke til hensikt å lukke Palestinas dører, men vi krever at fremtidige emigranter må passe for tilverelsen i Palestina. Kjennskap til det hebraiske sproget er et av hovedkravene.»

Hebraiske telegrammer.

Det er nu blitt opprettet hebraisk telegrafvesen mellom 20 palestinske byer og kolonier. Det første ord som blev sendt over ledningene var «Shehechianu», som er den tradisjonelle hebraiske velsignelse ved innvielseshøitdeligheter, og som betyr: «Velsignet er du som har bevart oss.» Dette første telegram vidner også om Guds trofasthet mot sitt utvalgte folk, skriver «The Sunday School Times».

Mangel på arbeidskraft.

Jødekoloniene utover hele Palestina lider av mangel på arbeids-hjelpe. Innvandringer fortsetter med mellem syv og åtte tusen pr. måned og de blir ansatt så snart de kommer i land, men landet trenger mange flere. Arbeidslos-het eksisterer ikke.

Appelsindyrkning, utvidet korn dyrkning og moderne jordbruks-metoder har skaffet plass til tu-sener flere enn det innvandreren. Det finnes store områder av jord som for ikke lenge siden var myr

og sump og hvor moskitoer blev ynglet i millionvis, som spredte sykdom blandt beduinene. Disse områder er nu drenert og vil bli dyrket.

Der legges jernbaner, veier og fabrikker. Over alt er det travelt og det arbeides under høstrykk.

Det lille land som lenge har ligget øde dyrkes og bygges opp igjen. Herren vil etter besøke sitt folk og sitt land. Fikentreet knoppes. Herrens gjennomgang står for døren.

«De som var rede gikk med ham inn til brylluppet og doren ble lukket.» (Matt. 25, 10). Gud gi oss nåde til å være rede.

Palestinas industri og handel.

Det er nylig besluttet å anlegge en kjemisk fabrikk ved Haifa, med en startkapital på 1 million pund. Det er anvendelsen av Det døde havs veldige skatter av brom og kali det her gjelder. Mens brom-fabrikasjonen begynte allerede i 1931 — Palestina dekker nu 75 % av det engelske markeds behov for denne vare — kali-produksjonen ganske ny. Dess mere verdens landmenn lærer å gå over fra ekstensivt til intensivt jordbruk, dess større avsetning vil Palestina få av denne vare som har alle forutsetninger for å bli en eksportartikkel av den største betydning.

Stor fremgang.

Økonomi-direktøren i Svenska Missionsförbundet, hr. Granqvist, opplyser at i 1915 gav dette forbund 768,000 kr. til de ymse arbeidsgrupper og i 1934 1.740,000 kr. I samme tidsrum har medlemstallet bare steget fra ca. 99 tusen til omkring 113,000.

Barnabas' brev.

Barnabas' brev er et merkelig skrift fra de første kristnes tid. Brevet har vært brukt ved guds-tjenesten og er stundom tatt med i de nytestamentlige skrifter.

Det er delte meninger om hvem som har skrevet brevet. Noen mener at det er apostelen Paulus' ledssager Barnabas som er forfatteren og andre tror det er skrevet ca. 100 år etter Kristus.

Brevet er oversatt fra den greske grunntekst av biskop Bernt Steylen og utgitt ved J. S. Kristiansand S.

Noen få eks. kan bestilles i Misjons-Røstens eksp.

Prisen er kr. 1.00 fritt tilsendt.

Vi kunde trenge en bataljon misjonærer.

I «Budbæreren» skriver Johs. G. Jensen blant annet følgende om Frikirkenes misjonsarbeid i Kina:

«Det er tydelig å spore øket interesse på grunn av de større oppgaver som nu melder seg. For dette føler vi oss svært takknemlig. Landet ligger åpent for oss på mange måter. Vi kunde i øjeblikket trenge en bataljon misjonærer til å marsjere inn for å innta det i tro. Og det blev enda for lite. Vi må mot denne husholdnings avslutning gå på for å vinne sjele uten å spare oss eller våre økonomske anledninger. Gud velsigne våre arbeidere. Og enhver som hjelper til og gjør sig mye.»

Apollo

er navnet på den ideelle **skokrem**
den er lett å pusse, og gir skotoiet
en varig **glans**.

Var de vise menn fra Etiopia.

De vise menn fra Østen, som kom for å tilbe Jesus ved hans fødsel, taler et betydningsfullt sprogs.

Det var merkelig at hele Jerusalem var uvide om denne viktige begivenhet, men disse kom langt borte fra og fortalte denne store, store samhet. Visstnok var det noen få mennesker som anto noe. Hyrdene hadde fått englebud, men ellers var omrent alle uvide om denne store begivenhet. Det merkelige var, at da disse langveisfarende menn fortalte at en konge var født, ble alle forferdet. Dette viser hvilken stilling de var i. Hvorledes vil det bli når han kommer synlig for å hevde sine kongelige rettigheter tro? Apostelen Johannes forteller i Apolo 1, 7 om hvorledes det da blir.

Hvorfra kommer disse vise menn og hvorfra var de?

I en salme står det: «Fra Saba kom de konger tre. Gull, røkelse og myra ofret des osv. De var rike, ansette og gudfryktige menn og de kom fra et land hvor man ga akt på signaler som viste sig på den åndelige horisont. De kom fra et avsides land, langt borte, men gjorde Jerusalem tilskamme der den sov i sin likegylighet og falske trygghet. De hadde sikret lest de profetiske skrifter under benn til Gud om å få det rette lys. At de var Gud hengivne kan vi slutte oss til av deres store iver og offer ved å gjøre en slik lang reise og ved at Gud serskilt tok hånd om dem og forte dem rett til målet ved å la en stjerne lede dem.

Av flere steder i bibelen sees det, at Abessinia eller Etiopia hadde adskillig forbindelse med Palestina. Historien forteller også at flere av Etiopias ledende personer gikk over til jødedommen henvendt tusen år før Kristi fødsel. De hadde hørt om Israels seierrike ferd fra Egypt og at alle finner måtte vike for deres ansikt, for Israels Gud stred for sitt folk. En sådan Gud vilde også etiopene ha. Derfor gikk de over til den store Israels Gud.

Det var antagelig fra denne trakt de vise kom. De var mere grepet av denne samheten at Messias, den store konge, var ivente enn hans egne folk, som var bundet i formalisme og bokstavtreldom. For de vise var det en levende virkelighet. Slike forhold gjentar sig ofte i historien. Etiopene ble også tidlig kjent med kristendommen. I Apgj. 8 leser vi om en mann fra Etiopia som var i Jerusalem for å tilbe. Slik fikk han så meget syn på kristendommen, at han ikke var

uvirkosm når han kom hjem. Misjonen i Etiopia begynte fra kongehuset og har holdt sig mest innom de høyere klasser inntil denne dag. I det 4. århundre blev kristendommen offisielt antatt. At den er blitt tatt alvorlig viste sig blant annet i at den Etiopiske kaiserinnen fastet i hele seksten dage og bad Gud avverge krigen. Keiseren trakk sig også tilbake og hadde sine stille stunder med Gud av og til. Han står visstnok ikke tilbake hverken for Oxford eller andre gudfryktige mennesker bland oss. Skulle ikke Gud hjelpe et slikt folk? Han som var med Josva og lot store stener falle over fienden. (Josva 10, 11). Han var også med den gudfryktige Essekidas og sendte engler fra himmelen som hjelptere i neden. (2. Kongeb. 19.)

Etiopia har alle rettenkende menneskers sympati og skulde ikke Gud som alltid er den samme være deres hjelper og befriar.

Ber vi for dem?

Hans Lehne.

Bokanmeldelser.

Mannen i Rom. 7.

Av Charles G. Finney.
Oversatt av S. H. Lærum.

Brosjyren er et foredrag som den kjente evangelist Charles Finney holdt ved en anledning om Rom. 7. Emnet er jo meget omstritt og boken vil nok både få motstand og tilslutning. Den er både logisk og lettles. Man må tenke enten man vil eller ei, under lesningen. Prisen er 50 øre. Utgitt av Filadelfiaforlaget, Oslo.

Ida Bertha Seehuus:
ERINDRINGER

og litt om hennes liv og virke.

Boken blev for det meste skrevet på sykeleiet og tanken var å fått den utgitt mens hun levet. Av flere grunner lot det sig ikke gjøre. Nu har hennes mann, C. M. Seehuus, gitt den ut og skrevet litt om hennes virksomhet.

Boken kan anbefales hvem som helst. Vi får i denne bok et glimt av en gudfryktig og Gud hengiven kvinne. Hennes skildringer av barndomshjemmet og Guds forelse med sig er ypperlig skrevet og gir oss et billede av et hjem hvor virkelig kristendom råder. Et slikt hjem må fostre helhjertede kristne og sjælevinnere. Også det hjem hvor hun selv blev husmor kan det samme sies om. Gud gi oss mange slike hjem og slike kvinner. Det vil være til redning for land og folk.

Boken er godt skrevet. Den er lettles, fengslende, enkel og lun, og eigner seg utmerket som heititlesning. Ingen kan lese den uten å gripe. Det beste som kan sies om

en bok er vel at den gir oss lengsel etter mere å ligne Jesus, og det gjør denne bok.

Den er trykt på godt papir og med et vakkert omslag. Heftet er den ioverfall meget penere og solidere utført enn vi ellers er vant til.

Prisen er heftet kr. 1.50, i papp bind kr. 2.00 og i shirting kr. 2.50. Utgitt og fås kjøpt hos C. M. Seehuus, Skien.

G. Iversen.

Misjonsbeløp.

I tiden 1. juli til 31. desember 1935 har jeg mottatt følgende bidrag til misjonær Alb. M. Christiansens arbeide i Belgisk Congo: fra Magnor v. A. Bek-

åsen kr. 225.00

» Rygge, str. i Herren » 50.00

» Moss, sørstremmisjonsv. v. fru Albertha Larssen » 200.00

» Moss, årsmøte, Løgen » 257.15

» Ringsaker ved G. Johnsen » 20.00

» Hyggen ved O. K. Myhre » 16.00

» Mandal, ubenevnt » 10.00

» Oslo og Sørkedalen v. Ole O. Fjeld » 550.00

» Svelvik v. fru Jørga Fall » 50.00

» Drammen, Knoffagt. 6 » 322.70

» Drammen, G. J. » 50.00

» Drammen, husbesøs » 32.50

» Drammen, R. G. » 70.00

Idet jeg herved kvitterer for mottagelsen av ovennevnte beløp, ber jeg på misjonens vegne de enkelte givere motta en hjertelig takk for det svundne år, med ønsket om Guds rike velsignelse for det nye.

Danvik pr. Drammen, 7. januar 1936.

Erling Syvertsen.

Bernhard Nilsen, Kina.

Misjonsbeløp innkommet til br. Bernhard Nilsen og hustru, Kina, i 1935:

Venner i Bergen kr. 279.15

« i Eldsvold » 50.00

« i Fevik » 120.00

« i KristiansandS. » 100.00

« i Lillesand » 100.00

« i Rykene » 140.00

« i Spangereid » 75.00

« i Stavanger » 250.00

Ialt kr. 1114.15

Sender herved hver enkelt giver vår hjerteligste takk. Beløpet er tilstillet broderen i check i årets løp.

Nilsine Kristiansen
Syndeshaugen 13 II
Bergen, Kasserer.

Desmonds, India.

Kvittering for, under år 1935, innkomme gaver til misjonærne Frank og Ananda Desmond, India Karoline Ledeng, Mysen kr. 20 A. Holm, Sarpsborg

Ole M. Flein, Longva

Venner i Sætre, Hurum

Julie Elidet, Herre

« Et løft » fra Royken

Sesterringen Stavanger

Venner i Sandefjord

Venner i Stavanger

M. & T. Abrahamsen, Skra-

vestad

Venner i Sætre

2 soster ved Inga Riis, My-

sen

& « 25

kr. 115

« 11

der var de så sluppet ut, men den sor-

Venner i Sandefjord

Venner i Sætre

T. & M. Abrahamsen Skra-

vestad

Elias Bjerknes, Volda

Venner i Sandefjord

kr. 50

kr. 190

kr. 50

kr. 25

kr. 50

C. H. Spurges

Bv og virke

av C. M. Seehuus

kan bestilles i Misjons-Røstens

eksp. Prisen er: heftet kr. 12.

Porto 20 øre.

ste måte til evangeliets fremme

Finnmark.

Hilsen Oskar Gamst.

Mottatt ved str. Magdalena

skjulstad fra barnemisjonen

Misjonshuset, Sarpsborg kr. 25.

til Fjelds misjon i Kina og kr.

25 til Desmond, India.

Hjertelig takk.

G. Iversen.

Innkommet i 1935 til

str. Dorotha Klem, Borsvæl,

Finnmark.

Fru R., Drammen 20. Fru B.,

Drammen 5. — Misjons-

tene Knofsgt. 6, Drammen 585.45

Der er dem som strer ut og

får ennu mere; og der er dem

som holder tilbake mere enn rett

er, og det blir dog kun fattigdom.

Ordsl. 11, 24.

Hilsen i Jesu navn

Tora Finnerud,

N. Danvik, Drammen.

DE YNGRES SPALTE

Hvorledes det gikk «Spotteren» og «Fristeren».

te katt var ikke så langt borte og be- redte sig på et lekkert måltid. Men nu kom Ingvard dem til hjelp og redning. Han fanget kyllingen, slapp dem inn i hagen og utbedret nettet sam- så etter at der ikke var flere steder hvor det var i stykker.

Ingvard følte seg så glad over at han hadde motstått fristelsen fra kam- meraene og ytterligere kunne han gi glede meg over å ha freist et par kyllinger fra døden. Tenk hvor hans mor vilde ha vært bedret, om katten hadde fått leilighet til å spise dem! —

Ingvard og hans 4-årige syster Karin hadde hver sitt lille stykke jord som de selv dyrket. Det gikk han nu og begynte å luke. Mens han var op- tatt av dette arbeide, hørte han plu- selig rop om hjelp nede fra sjøen. Uten å betenke seg sprang han der ned; men før han enno hadde nådd sjøen, så han en mann springe i vannet og svømmet ut til en kantret båt. Denne gang reddet han Arthur. Det var i sannhet en behjertet og modig mann som utførte denne redningdåd.

Inne på stranden lå nu de 2 redde- de gutter og gråt, de var jo en del medtatt av kampen for å holde seg over vanne til hjelpen kom samt av skrekken for å drukne. Ulykken var skjedd ved at de i kåhet hadde gynget så kraftig med båten, at den til sist var kantret med dem. Begge hadde handlet i ulydighet, da det var dem

strengt forbudt å seile ut på sjøen.

Ingvard kunne nu ikke alene glede sig over kameratenes redning, men også over at han hadde undgått fare og bevart en god samvittighet ved å være lydig.

Fra den dag sporet Nils aldri mere over Ingvards ulydighet og troskap og Arthur var ferdig med sine forsøk på å friste ham til ulydighet.

«Kirkeklokken».

«Glommens trykkeri, Sarpsborg.

Kjære venner

lese! Fred

Vil først

Rosten som

ute med his-

venner som

hverandre

heftet. Vi

julehefter o

man har en

de forskjell

Ja nu er

ikke så at

ved de ekstra

blir herute. Vi

litt hyggeli-

re, så vi

tid for den

oss sammen

sang og v

Gud hadde

av brødrene

des han sa

trangt og

opium og

deligste la

århøyd

å lave ist

flere dage

hjem bare

de han la

noe, så da

Siden da

sus har

ingen i h

han selv

ver. Ja,

det oss o

kan fora

godt for

hånd f

var de o

Det er

ten ting

gleder o

Våre kj

Hsiang

mefra

med oss

det en p

vel beho

også gle

for det.